

sig at være et uklart og usikkert grundlag, som slet ikke kan bære praktiske retsvirkninger for så at sige ethvert ægteskab, som ministeren nu lægger op til.

Videre deler fremskridtspartiet de betænkeligheder, som ministeriet for skatter og afgifter den 15. april 1980 – skatte- og afgiftsudvalget, B 7, bilag 2 – gav udtryk for i anledning af et oppositionsforslag, som var baseret på den samme konstruktion, som regeringen nu har valgt. I nævnte skrivelse hed det bl.a.:

»Såfremt den retlige råden over et formuegode lægges til grund, skal hver ægtefælle beskattes af sin bodel og sit særeje. Navnlig hvor det drejer sig om formue, der er opsparet under ægteskabet, vil det frembyde vanskelighed at foretage en fordeling, der ikke kan anfægtes, da den ægtefælle, der ikke formelt har rådigheden over et formuegode, ofte med rette vil kunne gøre gældende, at dette gode er tilvejebragt også på grundlag af hans/hendes indsats, f.eks. ved større økonomiske bidrag til husholdningen eller ved arbejde i hjemmet, og derfor må henregnes til hans/hendes bodel, eventuelt særeje.

Gennem lovlige – ofte skatte- og afgiftsfrie – dispositioner vil ægtefællerne endvidere let kunne placere formuen, hvor det skattemæssigt vil være mest fordelagtigt.

En ændring af sambeskatningen vil besværliggøre ligningsarbejdet. Færre hustruer vil kunne nøjes med at indgive den forenklede selvangivelse.

Forslaget vil endvidere gøre det besværligere for de gifte at udfylde selvangivelser, og der kan tænkes at opstå tvist mellem ægtefællerne om indkomstens placering.

Da der ved fuld særbeskatning vil opstå en række tvivlsomme spørgsmål med hensyn til, om formue, indkomst og fradrag er rigtigt placeret hos den enkelte ægtefælle, vil ligningsmyndighedernes arbejdsbyrde blive forøget, ligesom en række klagesager må forventes.

Under en særbeskatningsordning, som bygger på den retlige råden, vil ægtefæller i øget omfang have interesse i at indgå retshandler for at opnå den mest fordelagtige skattemæssige stilling.«

Ud over det således anførte vil det af skatteministeren foreslåede princip føre til en skrækkelig masse smadder med at fastslå, hvorvidt og i hvilket omfang der er sameje

om formueandele. Og kildeskattesystemet kommer dårligt til at fungere efter hensigten, når der kan komme et stort spring mellem forskudsansættelsen og slutansættelsen på grund af den store usikkerhed om, hvad der skal henføres til den ene ægtefælle og hvad til den anden. Der opstår store vanskeligheder – og dermed menneskelige uretfærdigheder – med hensyn til socialindkomsten. Hvorfor skal folketetinget dog fordele alle disse ubehageligheder for hundredtusinder af danske til ingen anden verdens nytte, end at skatteministeren vil fritages for usaglige henvendelser fra rabiater kvindesagsforkæmpere, der oftest er alt for »moderne« til selv at leve i ægteskab?

Ydermere henvises til de som bilag til nærværende betænkning optrykte skrivelser af 23. og 16. marts 1982 fra henholdsvis Kommunernes Landsforening (og Foreningen af danske Ligningskommissioner) og Danmarks Revisorforening.

Det kan herefter fastslås, at det er falsk varebetegnelse, når regeringen og regeringspartiet søger at sælge dette forslag, som om det havde noget som helst at gøre med det kønskampmoderigtige.

Sandheden om forslaget er, at det alene indeholder to elementer:

- a. Ægtefællebeskatningen bureaukratiseres ganske meget.
- b. Fradragsjunglen udvides – særlig ved forhøjelser af forsikringsfradraget og fradraget for velgørenhedsbidrag.

Fremskridtspartiet kan sådan set tiltræde, at enhver mildnelse af indkomstkatten er et fremskridt. Samtidig er realiteten imidlertid, at 22 års elendig politik umuliggør, at man på holdbar vis fra den ene dag til den anden kan gennemføre et lovforslag om afskaffelse af indkomstkatten. Den nødvendige afskaffelse af indkomstkatten kræver en seks års afviklingsperiode. Når dette er kendsgerningen, kan man ikke bare vilkårligt tjatte løs med, i hvilken rækkefølge man vil gennemføre indkomstkatteløstelser, og altså gå ind for, at det gøres, som regeringen ønsker det, ved at forøge fradragene for kapitalforsikringspræmier og velgørenhedsbidrag som det, der kommer i første række. De midler, der er til rådighed for første års etape med indkomstkatteløstelser, må anvendes langt mere målrettet efter en samlet gennemtænkning og